

Títol: El món imaginari de la Joana.

Categoria: A (10 anys). No soci.

Hi havia una vegada una nena molt espavilada i xerraire que tenia els cabells i els ulls de color xocolata. La Joana vivia amb els seus pares i el seu germà bessó, l'Àlex.

Vet aquí que un dia, quan la Joana s'aixecà del llit, va veure que el seu voltant era tot ple de flors. Estava tant sorpresa, que la única cosa que sabia era que allò no tenia res a veure amb casa seva. Era un lloc estany, on ningú hi havia estat mai, però el més extraordinari era que tot el que ella pensava es convertia en realitat.

Les primeres coses que li van venir al cap van ser meravelloses: va pensar en tenir poders per volar controlant el vent, i la Joana va volar, en posseir la capacitat per fer-se invisible, i es va fer invisible, en poder parlar tots els llenguatges humans i animals per poder-se comunicar amb cada un dels éssers de la Terra, i així va ser.

Després amb el seu pensament va imaginar una egua de color vainilla amb ales, i sentí una veu prima darrera seu que deia:

-Joana, que et trobes bé?

Es va girar i va veure l'egua dels seus somnis.

-A partir d'ara serè la teva egua. He vingut per protegir-te.

-Protegir-me, de què?

-Dels perills de la teva imaginació.—Va contestar-li ella amb veu dolça.

La Joana i l'egua durant uns quants dies van estar compartint experiències fantàstiques, juntes van gravitar per l'espai, van visitar el món de les sirenes, van viatjar a través del temps al passat i al futur, van volar fins l'arc de Sant Martí i van lliscar per ell com si fos un tobogan, van saltar sobre els núvols... i fins i tot van dormir en un iglú.

Entre elles va créixer una gran amistat, es van explicar tots els seus secrets, i en van néixer de nous molt especials.

Tot va ser meravellós, fins que un dia la Joana va pensar amb uns follets dolents de color menta. Ella no sabia que tot el que pensava es convertia en realitat.

L'egua va sentir uns sorolls i de seguida va avisar a la Joana.

-Em sembla que venen!- Va cridar.

-Qui?!- Va preguntar la Joana molt espantada.

-Els follets!!!

-Quins follets ?

-Els dolents i malvats de color menta. Corre!, puja!!!- Va dir-li l'egua mentre aixecava les seves ales.

La Joana va muntar damunt l'egua i van començar a volar.

L'egua la va portar al seu amagatall secret, pensant que en ell estarien segures perquè era un lloc que ningú coneixia. Però com que la Joana tenia tanta por, no podia parar de pensar amb els follets, i tant va ser així, que els follets van acabar descobrint l'amagatall.

Com que la Joana pensava que eren molt dolents i que tenien poders màgics, els follets les van segrestar i les van portar al seu territori, allà van ser empresonades en una torra lluny de qualsevol altre lloc.

La Joana se sentia molt trista i sovint plorava. L'egua la intentava animar, però sentia tanta pena...

Quan ja portaven uns quants dies empresonades la Joana va pensar –Com m'agradaria que el meu germà vingués aquí, ens rescatés i poguéssim tornar tots a les nostres cases.-

I justament en aquell moment, va aparèixer el seu germà Àlex, i els hi va dir:

-Sóc aquí per ajudar-vos a tornar a casa.

Quan la Joana el va veure li va fer una abraçada tant gran, que quasi el tomba al terra.

L'egua es va acomiadar dels germans, tot donant-los la pota a cadascú, també ells la van estrènyer fort pel coll.

I màgicament van aparèixer els tres en el seu món. Tot tornava a ser com abans, però des de llavors la Joana gaudeix molt d'estar a casa amb la seva família, i cada nit quan se'n va a dormir, al seu llit a les fosques, recorda les aventures i l'amistat que va compartir amb l'egua.